



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D., a soudců Mgr. Václava Trajera a Ing. Mgr. Martina Jakuba Bruse ve věci

žalobce: **M. T. N.**, narozený „X“, státní příslušnost Vietnamská socialistická republika,
bytem „X“,
zastoupený Mgr. Pavlínou Zámečnickovou, advokátkou,
sídlem Příkop 834/8, 602 00 Brno,

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**,
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 4. 2016, č. j. MV-183669-4/SO-2015,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím své právní zástupkyně domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného Ministerstva vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, ze dne 5. 4. 2016, č. j. MV-183669-4/SO-2015, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán prvního stupně“), ze dne 30. 9. 2015, č. j. OAM-12460-36/TP-2012. Tímto rozhodnutím správní orgán prvního stupně podle § 75 odst. 1 písm. f) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zamítl žalobcovu žádost o povolení k trvalému pobytu, a to pro nesplnění podmínek uvedených v § 67 téhož zákona. Žalobce se v žalobě současně domáhal toho, aby soud zrušil i zmíněné rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a uložil žalovanému povinnost nahradit žalobci náklady soudního řízení.

Žaloba

2. V žalobě žalobce namítal, že napadené rozhodnutí je v celém rozsahu nezákonné, a tvrdil, že postupem žalovaného byl zkrácen na svých právech. Podle žalobce správní orgány nepostupovaly v řízení tak, aby byla chráněna jeho práva a oprávněné zájmy, nepostupovaly ani v souladu se zákony, neboť prováděly dokazování, kterým nedošlo ke zjištění skutečného stavu věci, a vedly řízení směrem k tomu, aby jeho žádosti nebylo vyhověno. Žalobce vyjádřil přesvědčení, že takový postup je v rozporu s § 2 odst. 1 a 3, § 3 a § 4 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Správní orgány podle žalobce postupovaly rovněž v rozporu s § 50 odst. 2 správního řádu, neboť si neopatřily odpovídající a dostatečné podklady pro vydání rozhodnutí a nevyšly ze spolehlivě zjištěného stavu věci. Dodal, že odůvodnění rozhodnutí obou správních orgánů jsou v rozporu s § 68 odst. 3 správního řádu, neboť správní orgány řádně neodůvodnily, proč nelze žalobcem uváděné skutečnosti považovat za důvody hodné zvláštního zřetele ve smyslu § 67 odst. 4 zákona o pobytu cizinců. V rozhodnutích správních orgánů žalobce postrádal také náležité vypořádání se skutečnostmi a důkazy, které byly v řízení předloženy. Podotkl, že jeho tvrzení a důkazy svědčí o jeho naprosté a nezpochybnitelné integraci na území České republiky a o absolutní absenci vazeb v místě jeho původu. Správní orgány podle žalobce míru jeho společenské integrace neposoudily řádně, nýbrž neúplně a zavádějícím způsobem, když nehodnotily skutečnosti, které byly v řízení zjištěny. Upřesnil, že se zejména jedná o skutečnost, že v České republice žije již 22 let, vyučil se zde a má tady dceru, která je občankou České republiky. Z toho podle žalobce vyplývá, že má na území České republiky dlouhodobě vytvořeno pracovní, sociální a rodinné zázemí a současně již nemá vazby v zemi původu. Konstatoval, že správní orgány vydaly zamítavé rozhodnutí, ačkoli nezpochybnily ani důvody, které jej vedly k podání žádosti, ani pravdivost či přesvědčivost jím předložených listinných důkazů.
3. Podle žalobce správní orgány zcela nedostatečně odůvodnily svůj závěr, že žalobcem uváděné důvody nejsou výjimečné a naléhavě vyžadující vydání povolení k trvalému pobytu, když pouze obecně uvedly, že v případě aplikace § 67 odst. 4 zákona o pobytu cizinců musí jít o zcela výjimečné okolnosti, kdy nelze pobytový status řešit jiným způsobem. Argumentace správních orgánů, že se žalobce může na území zdržovat na základě jiných druhů povolení k pobytu, nemůže podle žalobce obstát, neboť správní orgány nijak nekonkretizovaly, zda u žalobce přichází v úvahu aplikace některého z alternativních pobytoových režimů tak, aby měl reálnou šanci povolení k pobytu získat.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Zdůraznil, že se správní orgány vůbec nezabývaly otázkou dopadu zamítavého rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života, a proto jsou jejich rozhodnutí nepřezkoumatelná. S odkazem na rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 18. 12. 2014, č. j. 45 Az 9/2014-95, žalobce dále namítal nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí spočívající v tom, že žalovaný rámcově nevymezil obsah pojmu důvody hodné zvláštního zřetele a neuvedl úvahy, kterými se při výkladu tohoto pojmu řídil.

Vyjádření žalovaného k žalobě

4. Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost. Popsal průběh správního řízení a odkázal na své rozhodnutí. Podle žalovaného byl naplněn důvod pro zamítnutí žádosti žalobce podle § 75 odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců a tento závěr byl přezkoumatelně odůvodněn. Dodal, že žaloba nepřináší žádnou novou relevantní argumentaci, která by zpochybnila správnost napadeného rozhodnutí.

Správní spis

5. Z obsahu správního spisu soud zjistil následující podstatné skutečnosti. Dne 18. 6. 2012 podal žalobce u správního orgánu prvního stupně žádost o povolení k trvalému pobytu, ve které jako účel pobytu označil ustanovení § 67 zákona o pobytu cizinců. Z výpisu evidence cizinců s povoleným pobytem na území České republiky bylo zjištěno, že žalobce byl v dané době bez pobytového statusu, neboť předešlé povolení k pobytu mu bylo dne 22. 7. 2005 ukončeno z důvodu zániku účelu pobytu. Následně byl žalobce evidován jako osoba v postavení žadatele o mezinárodní ochranu. Po výzvě správního orgánu prvního stupně předložil žalobce nájemní smlouvu ze dne 1. 2. 2012, kterou uzavřel s pronajímatelem ARS, s. r. o., na dobu určitou od 1. 2. 2012 do 31. 1. 2017, jejímž předmětem byl byt 3 + 1 na adrese „X“.
6. Dne 22. 10. 2012 správní orgán prvního stupně vyzval žalobce k doložení dokladů, pomocí kterých bude posuzován jiný důvod hodný zvláštního zřetele podle § 67 odst. 4 zákona o pobytu cizinců. Po několika žádostech o prodloužení lhůty žalobce dne 19. 11. 2012 předložil podání ze dne 15. 11. 2012, v němž uvedl, že do České republiky přicestoval v roce 1994, vyučil se zde, žije zde už 18 let, rozumí i hovoří dobře česky, je zde zaměstnán a má zde dceru, která je občankou České republiky. Dále uvedl, že dlouholeté a trvalé rodinné, pracovní a sociální vazby na území České republiky lze považovat za jiný důvod hodný zvláštního zřetele. Ke zmíněnému podání žalobce přiložil ověřenou kopii svého výučního listu, rodného listu své dcery a kopii osvědčení o znalosti českého jazyka. Dne 3. 2. 2015 předložil žalobce novou nájemní smlouvu ze dne 1. 8. 2014 uzavřenou s pronajímatelem L. D. na dobu určitou od 1. 8. 2014 do 31. 8. 2023, jejímž předmětem byl byt na adrese „X“.
7. Přípisem ze dne 11. 2. 2015 správní orgán prvního stupně vyrozuměl žalobce o možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí ve lhůtě patnácti dnů od jeho doručení. Ve vyjádření ze dne 25. 3. 2015 žalobce požádal o sdělení, které nedostatky či vady žádosti vedou správní orgán Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

k zamítnutí žádosti, a trval na tom, že splňuje všechny zákonné předpoklady pro udělení povolení k trvalému pobytu ve smyslu § 67 zákona o pobytu cizinců.

8. Správní orgán prvního stupně rozhodnutím ze dne 30. 9. 2015, č. j. OAM-12460-36/TP-2012, podle § 75 odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců zamítl žádost žalobce o povolení k trvalému pobytu pro nesplnění podmínek uvedených v § 67 téhož zákona. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce blanketní odvolání, které nebylo ani přes výzvu doplněno. O odvolání rozhodl žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím, jež nabylo právní moci dne 6. 4. 2016.

Posouzení věci soudem

9. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť žalovaný s tím od počátku výslovně souhlasil a právní zástupkyně žalobce, která původně trvala na nařízení jednání, ve svém podání ze dne 1. 10. 2018 soudu sdělila, že souhlasí s rozhodnutím bez nařízení jednání ve smyslu § 51 odst. 1 s. ř. s. Soud proto zrušil jednání nařízené na 3. 10. 2018 a o žalobě rozhodl bez jednání.
10. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během třicetidenní lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 172 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
11. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
12. Před vypořádáním jednotlivých žalobních bodů považuje soud za potřebné připomenout, že žalobcova žádost o povolení k trvalému pobytu byla zamítnuta podle § 75 odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců, podle kterého platí, že *„[m]inisterstvo žádost o vydání povolení k trvalému pobytu zamítne, jestliže v řízení nejsou potvrzeny důvody uvedené v žádosti o povolení k trvalému pobytu podle § 66 nebo nejsou splněny podmínky podle § 67 nebo § 68.“* Podle § 67 odst. 1 zákona o pobytu cizinců platí, že *„[p]ovolení k trvalému pobytu se po 4 letech nepřetržitého pobytu na území vydá na žádost cizinci, který na území pobývá v rámci přechodného pobytu po ukončení řízení o udělení mezinárodní ochrany za podmínky, že nejméně poslední dva roky probíhalo poslední řízení o udělení mezinárodní ochrany, včetně případného řízení o kasační stížnosti, pokud tato stížnost byla podána v zákonné lhůtě. Do doby pobytu podle věty první se započítává doba pobytu na území na dlouhodobé vízum, na povolení k dlouhodobému nebo trvalému pobytu a doba pobytu po dobu řízení o udělení mezinárodní ochrany, včetně případného řízení o kasační stížnosti. Nepřetržitost pobytu na území je zachována, pokud cizinec podal žádost o udělení mezinárodní ochrany nejpozději do 7 dnů po skončení přechodného pobytu na dlouhodobé vízum nebo na povolení k dlouhodobému anebo trvalému pobytu; to neplatí, pokud platnost těchto pobytových oprávnění byla zrušena.“*

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

13. V projednávané věci dospěly správní orgány k závěru, že žalobce sice splnil podmínky § 67 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, nicméně to samo o sobě pro udělení trvalého pobytu nestačí, neboť současně musí být splněny i podmínky stanovené v odstavci 2, 3, nebo 4. Žalobce nijak nerozporoval konstatování správních orgánů, že nesplnil podmínky stanovené v § 67 odst. 2 a 3 zákona o pobytu cizinců a svou argumentaci soustředil výhradně proti závěru správních orgánů, že nebyly naplněny podmínky odstavce 4 téhož ustanovení, podle kterého *„[ž]ádost je při splnění podmínek v odstavci 1 oprávněn podat i cizinec, který o vydání tohoto povolení žádá z jiných důvodů hodných zvláštního zřetele.“*
14. Vycházejí z těchto předpokladů se soud nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, kterou žalobce spatřoval v tom, že správní orgány nedostatečně odůvodnily svůj závěr, že žalobcem uváděné důvody nejsou výjimečné a naléhavě vyžadující vydání povolení k trvalému pobytu. Této námitce soud nepřisvědčil. S žalobcem lze souhlasit v tom směru, že výše citovaný § 67 odst. 4 zákona o pobytu cizinců zahrnuje neurčitý právní pojem *důvody hodné zvláštního zřetele*, a proto bylo v souladu s konstantní judikaturou správních soudů (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 10. 2004, č. j. 1 As 10/2003-58, publ. pod č. 896/2006 Sb. NSS, ze dne 27. 9. 2007, č. j. 5 As 32/2007-83, publ. pod č. 2362/2011 Sb. NSS, dostupné na www.nssoud.cz) povinností správních orgánů alespoň rámcově vymezit obsah uvedeného pojmu a poté jej aplikovat s přihlédnutím k okolnostem daného případu. Těmto požadavkům správní orgány v projednávané věci dostály.
15. Již správní orgán prvního stupně ve svém rozhodnutí vysvětlil, že důvody hodné zvláštního zřetele musí být vždy odůvodněny skutečnostmi svým způsobem výjimečnými či za daných okolností naléhavě vyžadujícími udělení trvalého pobytu, přičemž se nemůže jednat o běžné žádosti o udělení povolení k trvalému pobytu, nýbrž o případy skutečně vážné, kdy nelze pobytový status dotyčného cizince řešit jinak. Podobně také žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že povolení k trvalému pobytu podle § 67 odst. 4 zákona o pobytu cizinců může být vydáno jen ve výjimečných případech, kdy nelze situaci žadatele řešit jinak než vydáním povolení k trvalému pobytu na území. Žalovaný k tomu dodal, že pro posouzení žalobcovy žádosti není podstatné, jak dlouho pobývá na území České republiky, nýbrž zda se nachází v takové situaci, která naléhavě vyžaduje udělení nejvyššího pobytového oprávnění, a zároveň není možné jeho pobytové oprávnění řešit jiným způsobem. Vzhledem k tomu, že rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a rozhodnutí odvolacího orgánu tvoří dohromady jeden celek, soud uzavírá, že správní orgány v projednávané věci dostatečně vymezily neurčitý právní pojem *důvody hodné zvláštního zřetele*, a z tohoto vymezení pak vycházely při zkoumání jednotlivých důvodů předestřených žalobcem.
16. Soud připomíná, že žalobce mezi své důvody pro udělení trvalého pobytu zahrnul jednak dlouhodobost pobytu na území České republiky (od roku 1994), jednak své vyučení a zaměstnání v České republice, a jednak skutečnost, že má dceru, která je občankou České republiky. Správní orgány upozornily na skutečnost, že žalobce nesdílí se svou dcerou společnou domácnost (žije v „X“, zatímco dcera v „X“) a nijak nedoložil, že by jeho nezletilá dcera byla závislá na žalobci nebo na jeho péči. Tím správní orgány naprosto dostatečně reagovaly na žalobcovy rodinné poměry jakožto jím uváděný důvod hodný zvláštního zřetele. Ostatní žalobcem tvrzené důvody vyhodnotily správní orgány jako irelevantní, přičemž poukázaly na judikaturu správních soudů, podle které ekonomické důvody nejsou zvláštního zřetele. Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

hodné, a kladly důraz na skutečnost, že žalobcova situace je podle zákona o pobytu cizinců řešitelná v rámci jiného pobytového oprávnění. Soud proto dospěl k závěru, že žalovaný po dostatečném vymezení pojmu *důvody hodné zvláštního zřetele* řádně odůvodnil, jakými úvahami se řídil při výkladu i při aplikaci tohoto pojmu. Z uvedeného hlediska je tudíž napadené rozhodnutí přezkoumatelné.

17. Žalobce se mylí, pokud se domnívá, že správní orgány řádně neodůvodnily, proč nelze jím uváděné skutečnosti považovat za důvody hodné zvláštního zřetele ve smyslu § 67 odst. 4 zákona o pobytu cizinců, resp. proč tyto skutečnosti nejsou výjimečné a naléhavě vyžadující vydání povolení k trvalému pobytu. Z výše reprodukováných pasáží odůvodnění rozhodnutí obou správních orgánů je zcela zjevné, že se správní orgány s jednotlivými žalobcem tvrzenými skutečnostmi dostatečně vypořádaly. S ohledem na právní názor, který správní orgány vyjádřily ve svých rozhodnutích, přitom podle názoru soudu nebylo třeba, aby se výslovně zabývaly důkazními prostředky, které žalobce předložil. Správní orgány nijak nezpochybnuly to, že se žalobce v České republice vyučil, pobývá zde na uváděné adrese (má uzavřenu nájemní smlouvu), disponuje osvědčením o znalosti českého jazyka a má zde dceru, která je občankou České republiky, nýbrž jednoznačně konstatovaly, že se nejedná o důvody hodné zvláštního zřetele. Za dané situace by jakékoli bližší hodnocení či vypořádávání důkazních návrhů žalobce bylo nadbytečné.
18. K žalobcově námitce, že se správní orgány nezabývaly otázkou dopadu zamítavého rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života, soud připomíná, že k problematice zkoumání přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince existuje konstantní judikatura Nejvyššího správního soudu, podle které *„[u]stanovení § 174a zákona ... o pobytu cizinců ... stanoví pouze to, jakými okolnostmi se má správní orgán zabývat v případech, kdy je povinen zkoumat přiměřenost dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona. Na základě daného ustanovení však nelze určit, u kterých rozhodnutí má správní orgán povinnost přiměřenost dopadů zkoumat. To je nutno zhodnotit na základě jiných částí právního řádu než § 174a zákona o pobytu cizinců ...“* (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 1. 2017, č. j. 9 Azs 288/2016-30, dostupný na www.nssoud.cz). Nejvyšší správní soud dospěl k jednoznačnému závěru, že povinnost posuzovat přiměřenost dopadů rozhodnutí se netýká všech rozhodnutí vydávaných podle zákona o pobytu cizinců, ale pouze některých.
19. O posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí o zamítnutí žádosti o povolení k trvalému pobytu do soukromého a rodinného života cizince není v § 75 odst. 1 zákona o pobytu cizinců žádná zmínka, zatímco na jiných místech (pro jiná rozhodnutí) zákon takový požadavek výslovně uvádí (např. v § 75 odst. 2 téhož zákona). Ze systematického výkladu zákona proto vyplývá, že v případě rozhodnutí o zamítnutí žádosti o povolení k trvalému pobytu podle § 75 odst. 1 zákona o pobytu cizinců se přiměřenost jeho dopadů do soukromého a rodinného života neposuzuje. Podmínky § 75 odst. 1 zákona o pobytu cizinců jsou tedy nastaveny tak, že ve většině případů lze předpokládat, že rozhodnutím o zamítnutí žádosti o povolení přechodného pobytu z tohoto zákonného důvodu nedojde k nepřiměřenému zásahu do soukromého nebo rodinného života, a tedy k porušení čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, takovou situaci však nelze *a priori* vyloučit. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 7. 2018, č. j. 5 Azs 102/2017-35, dostupném na www.nssoud.cz, *„[č]lánek 8 Úmluvy je přímo aplikovatelný“*

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

a má přednost před zákonem. Znamená to, že pokud stěžovatel v daném řízení namítá nepřiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života a porušení článku 8 Úmluvy, správní orgán se s touto námitkou musí vypořádat bez ohledu na to, zda zákon o pobytu cizinců v daném řízení vyžaduje nebo nevyžaduje posouzení přiměřenosti ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců.“

20. Z citovaného judikátu *a contrario* vyplývá, že pokud žadatel o udělení povolení k trvalému pobytu ve správním řízení nenamítal nepřiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života a pokud současně zákon o pobytu cizinců nestanovil povinnost s možností takového zásahu vypořádat, nevzniká správním orgánům povinnost se těmito skutečnostmi jakkoli blíže zabývat. Ze správního spisu soud ověřil, že žalobce v žádném ze svých podání netvrdil, že by zamítnutí jeho žádosti znamenalo nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života, správní orgány podle názoru soudu nepochybily, pokud přiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce blíže nezkoumaly. Ani v tom proto nelze spatřovat nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí.
21. Soud proto nepřisvědčil názoru žalobce o nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí pro nedostatek jeho důvodů, ani žalobcovu tvrzení o porušení § 68 odst. 3 správního řádu. Soud má za to, že žalobce spíše než s rozsahem odůvodnění napadeného rozhodnutí a vypořádání námitek nesouhlasí s vlastními závěry žalovaného. Správnost, či nesprávnost právních názorů žalovaného však není otázkou přezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, nýbrž jeho zákonnosti, která bude posouzena v další části odůvodnění tohoto rozsudku.
22. K žalobcově námitce, že správní orgány postupovaly v rozporu s § 50 odst. 2 správního řádu, neboť si neopatřily odpovídající a dostatečné podklady pro vydání rozhodnutí a nevyšly ze spolehlivě zjištěného stavu věci, soud podotýká, že předmětné řízení bylo vedeno o žádosti žalobce o udělení povolení k trvalému pobytu. Jednalo se tedy o tzv. návrhové řízení, ve kterém je žadatel povinen prokázat jím tvrzené skutečnosti, resp. naplnění zákonných podmínek pro vyhovění žádosti. Záleželo proto výhradně na žalobci, jaká tvrzení uplatní a jaké k nim navrhne důkazy. Tomu pak odpovídal i postup správních orgánů, které plně v souladu s příslušnými ustanoveními zákona o pobytu cizinců a správního řádu jednotlivá tvrzení žalobce posoudily z hlediska možného naplnění § 67 odst. 4 zákona o pobytu cizinců a shledaly, že se nejedná o důvody hodné zvláštního zřetele. Podle názoru soudu proto správním orgánům rozhodně nelze vytýkat, že nevyšly ze spolehlivě zjištěného stavu věci (věrohodnost žalobcových tvrzení ostatně správní orgány nepochybnily, pouze v nich na rozdíl od žalobce nespatořovaly důvody hodné zvláštního zřetele). Naopak, správní orgány spolehlivě zjistily stav věci a opatřily si odpovídající a vzhledem k tvrzením žalobce zcela dostatečné podklady pro rozhodnutí. Ze stejných důvodů soud nepřisvědčil ani obecné námitce, že správní orgány nepostupovaly v řízení tak, aby byla chráněna žalobcova práva a oprávněné zájmy, nepostupovaly ani v souladu se zákony, neboť prováděly dokazování, kterým nedošlo ke zjištění skutečného stavu věci, a vedly řízení směrem k tomu, aby jeho žádosti nebylo vyhověno. Lze tedy uzavřít, že postup správních orgánů nebyl v rozporu s § 2 odst. 1 a 3, § 3 a § 4 odst. 1 správního řádu.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

23. Soud z hlediska naplnění podmínek § 67 odst. 4 zákona o pobytu cizinců nepokládá za podstatné, zda žalobcova tvrzení a důkazy svědčí o jeho naprosté a nezpochybnitelné integraci na území České republiky a o absolutní absenci vazeb v místě jeho původu. Podstatné je výhradně to, zda žalobcem tvrzené skutečnosti představují důvody hodné zvláštního zřetele. V tomto směru se soud plně ztotožnil s názorem správních orgánů, že důvody hodné zvláštního zřetele lze spatřovat pouze v něčem výjimečném či zcela mimořádném, což žalobcova situace v době rozhodování správních orgánů rozhodně nebyla. Žalobcova argumentace nezletilou dcerou, která je občankou České republiky, byla zásadně zpochybněna tím, že spolu nežijí a žalobce netvrdil ani neprokázal, že by jeho dcera byla na něm nebo na jeho péči jakkoli závislá. Tato okolnost proto nepředstavuje důvod hodný zvláštního zřetele pro udělení povolení k trvalému pobytu. Soud souhlasí se správními orgány i v tom, že samotná délka pobytu nepředstavuje nic mimořádného, a to tím spíše za situace, kdy zákon o pobytu cizinců upravuje řadu jiných institutů, které může žalobce využít k tomu, aby mohl v České republice nadále pobývat a vyhnout se návratu do země původu, k níž již – podle svého tvrzení – nemá žádné vazby. Ani žalobcem uváděné ekonomické důvody (vyučil se zde, má zde zaměstnání) nejsou ničím mimořádným, neboť zaměstnání může žalobce v České republice vykonávat např. i na základě povolení k přechodnému pobytu. Všechny tyto skutečnosti správní orgány hodnotily řádně, nikoli neúplně či zavádějícím způsobem, jak nesprávně tvrdil žalobce.
24. Namítá-li žalobce, že správní orgány vydaly zamítavé rozhodnutí, ačkoli nezpochybnily ani důvody, které jej vedly k podání žádosti, ani pravdivost či přesvědčivost jím předložených listinných důkazů, soud musí konstatovat, že je zásadní rozdíl v tom, zda žalobcem tvrzené důvody existují (což skutečně – s výjimkou vztahu s dcerou – nebylo zpochybněno) a zda se jedná o důvody hodné zvláštního zřetele. Správní orgány tedy nemusely žalobcem uváděné skutečnosti jakkoli zpochybnovat, postačilo, že vysvětlily, že se nejedná o důvody hodné zvláštního zřetele, což soud aprobuje. Soud proto shledal, že právní orgány rozhodly zcela v souladu se zákonem, přijaté řešení plně odpovídá okolnostem případu a nijak nepřiměřeně nezasahuje do práv či oprávněných zájmů žalobce.
25. Soud nepřisvědčil ani námitce žalobce, že argumentace správních orgánů nemůže obstat, neboť nijak nekonkretizovaly, zda u žalobce přichází v úvahu aplikace některého z alternativních pobytových režimů tak, aby měl reálnou šanci povolení k pobytu získat. Správní orgány totiž podle názoru soudu nemají povinnost touto formou žalobce poučovat o tom, který z možných institutů zákona o pobytu cizinců může využít, a nemohou mu ani garantovat, že příslušné povolení k pobytu v jiném řízení získá. Argument žalovaného, že žalobcova situace je řešitelná v rámci jiného pobytového oprávnění, tedy znamená, že žalobcem uváděné důvody nejsou zvláštního zřetele hodné pro udělení povolení k trvalému pobytu, neboť na území České republiky lze z důvodů uváděných žalobcem (za stejným účelem) setrvat i na základě jiných druhů pobytových oprávnění (např. přechodný pobyt).
26. S ohledem na výše uvedené soud vyhodnotil žalobu v mezích uplatněných žalobních bodů jako zcela nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
27. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly, ani jejich náhradu nepožadoval, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 2. října 2018

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D., v.r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.